

Arrest

nr. 197 557 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Centre "Belle-Vue", Eichenberg 11
4700 EUPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LECLERC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het Commissariaat-generaal zijn zaak niet correct geanalyseerd heeft daar zijn gewoonlijke verblijfplaats gedurende 26 jaar Duitsland was en niet Kosovo en hij niet goed de Albanese taal spreekt, hij de taal niet schrijft en hij niet in Kosovo geïntegreerd is, wijst de Raad er op dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, getoetst moet worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. In casu wordt niet betwist dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. Dat hij 26 jaar in Duitsland heeft verbleven, doet hieraan geen afbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn etnische origine wordt gediscrimineerd. Zo wordt onder meer vastgesteld dat hij kort na zijn terugkeer in Kosovo een aantal weken in een supermarkt aan de slag kon. Verzoeker betwist dit gegeven en oppert dat hij werk heeft gezocht, ook in een supermarkt, maar dat hij geen werk heeft gevonden. Hij voert in zijn verzoekschrift tolkproblemen aan en stelt dat verschillende feitelijke elementen niet juist zijn weergegeven.

Uit nazicht in het administratief dossier stelt de Raad vast dat het gehoor op het Commissariaat-generaal plaats heeft gevonden met een tolk die de Duitse taal machtig is, zoals ook gevraagd door verzoeker, en dat verzoeker verklaard heeft de tolk goed te hebben begrepen (gehoor 10 juli 2017, 1-2). De Raad wijst er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een tolkproblemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker duidelijk verklaard heeft gewerkt te hebben in een supermarkt voor een aantal weken in december 2016 (ibid., 5) en dat hij tevens verklaarde dat hij sinds januari werkte en dat hij "met twee collega's in een café een biertje (was) gaan drinken na het werk" (ibid., 12). Dat verzoeker in Kosovo geen werk kon vinden omdat hij Ashkali is, maakt hij dan ook geenszins aannemelijk.

Wat betreft de beweerde bedreigingen door onbekenden omwille van verzoekers etnische origine, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij naar

aanleiding van deze bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Kosovaarse autoriteiten. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker voor de herhaaldelijke bedreigingen die zich voordeden, geen klacht heeft ingediend bij de Kosovaarse autoriteiten (ibid., 13). Ook hier komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en stelt hij in zijn verzoekschrift dat hij wel om hulpgevraagd heeft bij de autoriteiten en de politie. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, geen dienstig verweer is en het de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij 24 jaar in Duitsland heeft gewoond en dat het dus een fictie is te stellen dat Kosovo haar land van herkomst is. Zij wijst er op dat zij afkomstig is uit Duitsland en geen enkele binding heeft met Kosovo. Op de vraag naar haar nationaliteit stelt verzoekende partij dat zij een “Askali Roma” is die ook vreemdeling is in Kosovo. Zij wijst erop dat zij daar werkloos is, geen werk kan vinden en het een fictie is dat het haar land zou zijn. Verzoekende partij wijst er nog op dat de vaststelling dat er veel discriminatie is tegen Roma’s niet wordt betwist. Tot slot stelt zij dat zij door het Commissariaat-generaal niet werd gehoord.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen haar verklaringen omtrent haar jarenlange verblijf in Duitsland, doch ze ontkracht, noch weerlegt hiermee de grond in de beschikking waar dienaangaande

als volgt wordt vastgesteld: *"In de mate verzoeker voorhoudt dat het Commissariaat-generaal zijn zaak niet correct geanalyseerd heeft daar zijn gewoonlijke verblijfplaats gedurende 26 jaar Duitsland was en niet Kosovo en hij niet goed de Albanese taal spreekt, hij de taal niet schrijft en hij niet in Kosovo geïntegreerd is, wijst de Raad er op dat de nood aan bescherming, geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, getoetst moet worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. In casu wordt niet betwist dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. Dat hij 26 jaar in Duitsland heeft verbleven, doet hieraan geen afbreuk."* De Raad wenst er dienaangaande ook op te wijzen dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag haar identiteitskaart neerlegde, *"Republic Of Kosovo Identity Card"* zo staat op het document te lezen, uitgereikt op 20 december 2016 en geldig tot 19 december 2026, waaruit haar Kosovaarse nationaliteit blijkt (Administratief dossier, stuk 9 'documenten', "Identiteitskaart AZ").

Verzoekende partij haar algemene verzuchtingen dat het een fictie is te stellen dat Kosovo haar land van herkomst is en ze geen enkele binding heeft met het land, doen aan het voorgaande op generlei wijze afbreuk en werpen hier geen ander licht op.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij door het Commissariaat-generaal niet werd gehoord, mist haar betoog feitelijke grondslag en ernst. Immers, uit de gegevens in het administratief dossier blijkt namelijk dat zij er op 10 juli 2017 wel degelijk werd verhoord (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10 juli 2017).

Verzoekende partij gaat voorts niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking d.d. 11 oktober 2017 waar wordt vastgesteld: *"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn etnische origine wordt gediscrimineerd. Zo wordt onder meer vastgesteld dat hij kort na zijn terugkeer in Kosovo een aantal weken in een supermarkt aan de slag kon. Verzoeker betwist dit gegeven en oppert dat hij werk heeft gezocht, ook in een supermarkt, maar dat hij geen werk heeft gevonden. Hij voert in zijn verzoekschrift tolkproblemen aan en stelt dat verschillende feitelijke elementen niet juist zijn weergegeven. Uit nazicht in het administratief dossier stelt de Raad vast dat het gehoor op het Commissariaat-generaal plaats heeft gevonden met een tolk die de Duitse taal machtig is, zoals ook gevraagd door verzoeker, en dat verzoeker verklaard heeft de tolk goed te hebben begrepen (gehoor 10 juli 2017, 1-2). De Raad wijst er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een tolkproblemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker duidelijk verklaard heeft gewerkt te hebben in een supermarkt voor een aantal weken in december 2016 (ibid., 5) en dat hij tevens verklaarde dat hij sinds januari werkte en dat hij "met twee collega's in een café een biertje (was) gaan drinken na het werk" (ibid., 12). Dat verzoeker in Kosovo geen werk kon vinden omdat hij Ashkali is, maakt hij dan ook geenszins aannemelijk.*

Wat betreft de beweerde bedreigingen door onbekenden omwille van verzoekers etnische origine, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij naar aanleiding van deze bedreigingen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming van de aanwezige Kosovaarse autoriteiten. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker voor de herhaaldelijke bedreigingen die zich voordeden, geen klacht heeft ingediend bij de Kosovaarse autoriteiten (ibid., 13). Ook hier komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en stelt hij in zijn verzoekschrift dat hij wel om hulpgevraagd heeft bij de autoriteiten en de politie. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, geen dienstig verweer is en het de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen hulp en/of bescherming kunnen of willen verlenen voor zijn beweerde problemen."

De Raad wijst er voorts op dat een louter algemene verwijzing naar de situatie en discriminatie van Roma niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing welke niet worden

ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS